

Domprosten och pilgrimsprästen spanar om kyrkans framtid

Under 2021 har Linköpings stift fått en ny domprost, **Mattias Bähr**, och Pilgrimscentrum i Vadstena en ny pilgrimspräst, **Emma Audas**. Stiftssidan sammanförde de två för en gemensam spaning in i framtiden.

Vad är egentligen nyckeln till att få en levande kyrka på en ort?

MATTIAS: – Jag tycker du Emma predikade väldigt klokt om det här i domkyrkan senast, den här frågan: är det systemen som frälser oss eller våra mänskliga handlingar? Nej, det kanske är försoningen, att Kristus får vara i centrum.

EMMA: – Och att tillräckligt ofta hinna stanna upp och se vad det är vi strävar mot, och uppdatera vår förståelse av vad människor längtar efter i vår tid. Jag tänker mycket att vår tids stora utmaning är meningslösheten.

MATTIAS: – Ja, jag tänker också på fragmentiseringen som blir, att allt delas upp, man klickar sig fram på sociala medier och det är väldigt, väldigt kort hela tiden. Och jag brukar fundera på skillnaden mellan sammanhang och kontroll. Jag tror att vårt samhälle strävar väldigt mycket åt att få kontroll, men sammanhang är något annat. Jesu död och uppståndelse ger mig ett sammanhang, men inte kontroll över livet.

EMMA: – Där blir det ju så viktigt att vi är tillsammans, att vi är kyrka tillsammans för då blir det också väldigt tydligt att kyrkan inte ger kontroll utan en underbar mångfald som man måste leva med. Det är en ganska viktig del av den kristna tron och den kristna fostran, att vi måste stå ut med andras annorlundaskap. Jag tror ju att människor längtar efter det, att stå ut med att en annan inte är som jag själv.

Just nu ändras kyrkan ganska mycket, hur ser ni på det?

MATTIAS: – Kyrkan måste kunna inrymma människor med många olika hållningar: Både de som vill ge av sin tid och sitt engagemang,

"Kom ihåg att sprida ljus!" Ludvig Backe från räddningstjänsten Östra Götaland, station Kallerstad, ger domprost Mattias Bähr och pilgrimsprästen Emma Audas varsin reflex så att de syns ordentligt i mörkret.

men även de som också bara besöker kyrkan någon gång, eller bara ser kyrkobyggnaden som står där. Det här "viet" vi talar om i kyrkan måste vara ganska stort, och det ligger också i den lutheriska tanken. Ofta gör vi ett problem av de här olikheterna, men vi skulle kunna se det som den välsignelse det är.

EMMA: – Jag tror att kyrkan kommer att få en förändrad roll framöver, men det kommer inte att ske över en natt utan det kommer vi ju att utveckla med tiden. Det finns inte så mycket att vara rädd för. Vi kommer att ha olika sätt att vara troende på, så som ju också redan nu är fallet. Det finns de som låter tron vara en större del av livet på alla möjliga sätt, och andra som har ett mer som man ibland kallar folkkyrkligt förhållningssätt. Det ser man ju redan med Jesus som kallar människor på väldigt olika sätt. En del kallar han till lärjungar och säger "följ mig och lämna allt", medan andra får vara de här som han besöker ibland med sina lärjungar och

Det skulle vara väldigt fint om man kunde komma in i kyrkan och att där nästan alltid pågår en bön.

Emma Audas

får husrum hos, och framför allt – de som tar emot glädjebudskapet! Kanske har vi hittills brukat tala om det här med att leva för Jesus som att det borde vara en enda form, och ofta kanske nånting som liknar det vi själva har landat i – vi tycker ofta att andra är antingen för extrema eller för tama. Men här kommer det att hända mycket med hur kyrkan utvecklas och rör sig. Det är bara ta emot det här med tillförsikt.

MATTIAS: – Just det, Gud är överraskningarnas Gud. Vi gör så mycket planer, vi gör mål och det är gott och väl på många sätt, men samtidigt så överraskas vi hela tiden. Häromdagen gick jag med hunden runt domkyrkan som jag ofta gör på lunchen, och då blev jag så glad över att jag såg först en äldre människa i rullstol som precis gick in, och så en mamma med sitt barn precis efteråt. Vi har en skatt, och vi kan jobba pedagogiskt med våra kyrkorum ännu mer. Eftersom jag har hund så pratar jag med väldigt mycket människor runt kyrkan. Ibland

brukar jag fråga så här: Har ni varit inne här? "Nä, jag har bott här i 30 år men jag har aldrig varit inne i domkyrkan." Ganska många säger det. Och det tycker jag är intressant. Hur får vi de här dörrarna på något sätt att suga in människor?

EMMA: – Det skulle vara väldigt fint om man kunde komma in i kyrkan och att där nästan alltid pågår en bön.

Som avslutning, vad behöver kyrkan tänka på framöver?

MATTIAS: – Vi får inte ge upp den kyrkliga seden! Dop, begravning, vigsel, konfirmation, gudstjänst... där ska vi fortsätta, för där har vi också en del i att vara folkkyrka.

EMMA: – Hur ska jag säga det här utan att det låter konstigt... vi måste komma ihåg att vi talar med vuxna människor. Det här att vara öppna och välkomnande och att det ska vara en låg tröskel, det betyder inte att vi ska tala med vuxna människor som om de är barn eller inte riktigt förstår. Vi behöver direkt från början förmedla att det här är värt att bygga hela livet på. Och det kan man inte göra om det är ett alldeles för barnsligt tilltal. Vi tänker att vi ska putsa ett sår hos människor... men ofta försöker vi putsa fel sår, vi har fel utrustning. Och det är det jag menar med att vi måste uppdatera oss hela tiden, vi måste förstå vad som är vår tids sår. Det finns en äldre generation som kanske har vuxit upp med föräldrar som har varit rädda för kyrkan och prästen och den här strängheten. Men det är inte min generations trauma. Vi är inte rädda för prästen, vi tycker prästen är jättesnäll och trevlig och pratar vackra ord. Men ingen har berättat på vilket sätt det här spelar roll i mitt liv eller vad det kan göra åt min ångest? Det är klart att det är utmanande att man inte kan hålla på att falla tillbaka på gamla modeller, men vi måste hela tiden ställa oss frågan "vad är vår tids sår". Sår i plural. Vad behöver de sårerna för att läka?

MAX WAHLUND
TEXT OCH FOTO